

Zdzisław Beksiński^[edytuj]

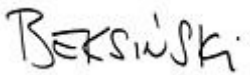

[Przejdź do nawigacji](#)[Przejdź do wyszukiwania](#)

Zdzisław Beksiński

Zdzisław Beksiński na [placu św. Jana w Sanoku](#) obok [siedziby Muzeum Historycznego](#) (6 maja 1991)

Data i miejsce urodzenia	24 lutego 1929 Sanok
Data i miejsce śmierci	21 lutego 2005 Warszawa
Przyczyna śmierci	morderstwo
Miejsce spoczynku	Cmentarz Centralny w Sanoku
Zawód, zajęcie	malarz, rzeźbiarz, fotograf, rysownik, projektant
Miejsce zamieszkania	Warszawa (1977–2005)
Narodowość	polska
Edukacja	Liceum Ogólnokształcące w Sanoku
Alma Mater	Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej
Pracodawca	Autosan (od 1959 do ok. 1970)
Rodzice	Stanisław , Stanisława Dworska
Małżeństwo	Zofia Stankiewicz
Dzieci	Tomasz
Kwoni i powinowaci	Mateusz (pradziadek) Władysław (dziadek) Tadeusz Dworski (dziadek) Franciszek Orawiec (ojciec)

chrzestny)

Oznaczenia

 Multimedia w Wikimedia Commons
 Cytaty w Wikicytatach
Strona internetowa

Zdzisław Beksiński (ur. [24 lutego 1929](#) w [Sanoku](#)^[1], zm. [21 lutego 2005](#) w [Warszawie](#)) – polski inżynier, architekt, malarz, rzeźbiarz, fotograf, rysownik i artysta posługujący się też [grafiką komputerową](#).

Spis treści

- [1](#)Życiorys
- [2](#)Twórczość
- [3](#)Testament i zbiory prac
 - [3.1](#)Galeria Beksińskiego w Sanoku
 - [3.2](#)Inne zbiory prac
- [4](#)Filmy
- [5](#)Wydawnictwa
- [6](#)Upamiętnienie
- [7](#)Odniesienia w kulturze masowej
- [8](#)Uwagi
- [9](#)Przypisy
- [10](#)Bibliografia
- [11](#)Linki zewnętrzne

Życiorys[\[edytuj\]](#) | [edytuj kod](#)

[Dom Beksińskich](#) w Sanoku

Bloki mieszkalne przy ulicy Sonaty 6 w Warszawie

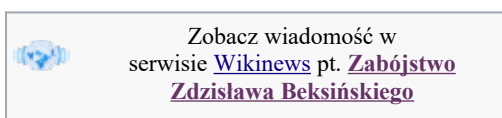
Rodzina Beksińskiego związana była z Sanokiem od kilku pokoleń. Pradziadek Zdzisława, [Mateusz](#), jako pierwszy przybył do miasta i w latach 40. XIX wieku założył Zakłady Kotlarskie, które dały początek późniejszej fabryce wagonów i autobusów [Autosan](#). Dziadek [Władysław](#) był architektem miejskim i autorem wielu projektów budynków i terenu miasta Sanoka. Łącznie pięć pokoleń Beksińskich od 2. połowy XIX wieku do końca lat 70. XX wieku zamieszkiwało w [domu przy ulicy Jagiellońskiej w Sanoku](#)^[2]. Ojciec Zdzisława, [Stanisław](#) (1887–1953), żołnierz [armii Hallera](#) i działacz [TG „Sokół”](#)^[3], był inżynierem [geometrą](#), [mierniczym przysięgłym](#)^[4], pracował w wydziale budowlanym miejskiego magistratu. Matką Zdzisława była Stanisława, z d. Dworska^[5] (ur. 1899, córka [Tadeusza](#)^[6], nauczycielka^[7], korepetytorka, tworzyła także rysunki i malowała akwarele^[8]). Zdzisław Beksiński był ich jedynym dzieckiem^[9]. Jego rodzicami chrzestnymi zostali kpt. [Franciszek Orawiec](#) i Helena Potocka z d. Dworska^[10]. Siostrą jego matki była Maria, żona [Stanisława Potockiego](#)^[11].

W czasie [II wojny światowej](#), podczas trwającej okupacji niemieckiej, Zdzisław Beksiński uczęszczał do sanockiej szkoły handlowej w Sanoku (*[Polnische Öffentliche Handelsschule](#)*) jednocześnie pobierając edukację w ramach [tajnego nauczania](#). Wówczas uczył się także gry na fortepianie. W wyniku eksplozji spowodowanej zabawą niewybuchami wojennymi utracił część kciuka i palca wskazującego u ręki^[12]. W 1947 roku ukończył klasę o profilu matematyczno-fizycznym i zdał egzamin dojrzałości w [Liceum Ogólnokształcącym w Sanoku](#)^{[13][14]} (wykonał wówczas pamiątkowe maturalne [tableau](#)^[15]). Następnie rozpoczął studia na [Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej](#). W trakcie studiów, 30 kwietnia 1951 roku, zawarł związek małżeński z Zofią Heleną Stankiewicz (ur. 1928, absolwentka romanistyki^[16]) w [Dynowie](#), jej rodzinnej miejscowości^{[1][5][17]}. 31 maja 1952 uzyskał tytuł [inżyniera architekta](#) i magistra nauk technicznych^{[1][18][a]}. Po ukończeniu studiów w 1952 roku, zobowiązany ówczesnymi przepisami o nakazie pracy, nadal mieszkał w [Krakowie](#), a później w [Rzeszowie](#).

W 1955 roku, po kilku latach pracy w budownictwie na stanowisku inspektora nadzoru na budowach socjalizmu^[19], powrócił wraz z żoną do Sanoka. Wcześniej był radnym Miejskiej [Rady Narodowej](#) w Sanoku: od 1953 do 1954 zasiadał w Komisji Urządzenia Osiedli^[20], później wybrany radnym w 1958^[21]. Od 1955 należał do sanockiego oddziału [Polskiego Towarzystwa Fotograficznego](#)^[1]. 26 listopada 1958 roku na świat przyszło ich jedyne dziecko – syn [Tomasz](#). Od 1959 roku do początku lat 70. Beksiński pracował jako stylista (określany wówczas jako plastyk^[22]) w Dziale Głównego Konstruktora [Sanockiej Fabryki Autobusów „Autosan”](#), pierwotnie założonej przez Mateusza Beksińskiego, pradziada artysty. Opracował tam stylistykę takich prototypowych autobusów i mikrobusów jak: [SFW-1 Sanok](#), [SFA-2](#), [SFA-3](#), [SFA-4 Alfa](#) (1964) i [SFA-21](#) (projektował m.in. nadwozia autobusowe, sposób lakierowania^[23] i znaki graficzne firmy). Tworzone przez niego projekty wyróżniały się

m.in. nowatorską stylizacją, przeszkleniem oraz wprowadzaniem rozwiązań ergonomicznych. Zazwyczaj pracował w fabryce na pół etatu, jako że resztę czasu poświęcał swoim pasjom artystycznym (fotografia, rzeźba, rysunek, malarstwo). W międzyczasie, w 1960 roku odrzucił propozycję stypendium [Muzeum Guggenheima w Nowym Jorku](#)^[24]. Należał do sekcji grafiki [Związku Polskich Artystów Plastyków](#) Okręgu w Warszawie^[1]. Zdzisław Beksiński udzielał się charytatywnie, przekazując swoje obrazy na aukcje w szczytnych celach^[1], m.in. na rzecz [Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta](#)^[25]. Darował na rzecz miasta grunt przy ulicy Jana Kochanowskiego 2 w dzielnicy [Błonie](#), na którym powstała nowa siedziba Szkoły Podstawowej nr 1 im. Grzegorza z Sanoka, później im. Władysława Broniewskiego, wcześniej zlokalizowana w [budynku przy ulicy S. Konarskiego](#)^[26] (obecnie Szkoła Podstawowa nr 1 im. Grzegorza z Sanoka w Sanoku^[27]).

Beksińscy zdecydowali się opuścić Sanok latem 1977 roku, po decyzji władz miasta o rozbiórce [rodzinnego domu Beksińskich](#) przy [ulicy Jagiellońskiej](#) nad [Potokiem Płowieckim](#). Twórca od 1976 organizował nowe miejsce pracy w Warszawie, a po roku wraz z żoną i synem przeniósł się do stolicy, do mieszkania typu M-5 w bloku przy ulicy Sonaty na [Służewie](#) i tam spędził resztę życia^[28]. Wraz z małżeństwem zamieszkała matka artysty, Stanisława oraz matka Zofii, Stanisława Stankiewicz^[29]. Syn Tomasz zamieszkał samodzielnie w mieszkaniu położonym nieopodal. Obie matki wymagały opieki ze względu na ich wiek (matka Beksińskiego stała się obłożnie chora) i zmarły w mieszkaniu artysty. W późniejszych latach także żona artysty zapadła na chorobę, w wyniku której zmarła 22 września 1998^{[30][31]}. Ich syn, Tomasz, popełnił samobójstwo rok później, 24 grudnia 1999 roku. W związku z tymi wydarzeniami oraz twórczością i śmiercią samego artysty rodzina Beksińskich jest określana przez niektórych jako „przeklęta”^[32].

Zdzisław Beksiński został zamordowany w swoim mieszkaniu w Warszawie przy ulicy Sonaty 6/314^[5] w nocy z 21 na 22 lutego 2005 roku, na kilka dni przed swymi 76. urodzinami. Pogrzeb Zdzisława Beksińskiego odbył się 8 marca 2005 roku na [Cmentarzu Centralnym w Sanoku](#)^{[33][34][35]}. Uroczystościom przewodniczył [gwardian kościoła Franciszkanów w Sanoku](#), o. Stanisław Glista^[36]. Rodzina Beksińskich (Zdzisław, jego żona Zofia, dziadkowie Władysław i Helena, rodzice Stanisław i Stanisława oraz syn Tomasz) jest pochowana w grobowcu rodzinnym pierwotnie zaprojektowanym przez Władysława Beksińskiego^[37]. Nagrobek, poza lakoniczną inskrypcją zawierającą nazwisko rodziny, nie posiada informacji dotyczących jej członków i danych dotyczących dat narodzin i śmierci^[6]. Dzień pogrzebu był w Sanoku oficjalnym dniem żałoby^[38].

Zabójcą okazał się Robert K.^[39], liczący wówczas 19 lat mieszkaniec [Wołomina](#). On sam, jego ojciec, matka i siostry od lat pracowali dla artysty, zajmując się dokonywaniem drobnych napraw i sprzątaniem. Motywem morderstwa miało być to, że Beksiński odmówił udzielenia pożyczki sprawcy. Zabójca zadał malarzowi siedemnaście pchnięć nożem^[40], po czym razem ze swoim 16-letnim kuzynem wyniósł ciało na balkon i usiłował zatrzeć ślady zbrodni (m.in. usuwając ślady krwi). Ukradł także z mieszkania dwa aparaty fotograficzne i płyty CD. Sprawcy zostali zatrzymani przez policję dwa dni po zabójstwie. W listopadzie 2006 roku zostali

skazani wyrokiem sądu – morderca na 25 lat pozbawienia wolności, natomiast jego 16-letni kuzyn, za „psychiczną pomoc w zabójstwie”, 5 lat pozbawienia wolności. Obrońca sprawcy złożył apelację. 16 maja 2007 roku sąd utrzymał w mocy wyrok sądu I instancji.

Twórczość [\[edytuj\]](#) | [\[edytuj kod\]](#)

Fotografia bez tytułu, 1956-57

Rysunek bez tytułu, 1958

Obraz bez tytułu, 1984

Grafika komputerowa bez tytułu, 2000–2005

W [Wikimedia Commons](#) znajdują się multimedia związane z tematem:
[Prace Zdzisława Beksińskiego](#)

Jako młody artysta zajmował się fotografią, wygrywając szereg konkursów międzynarodowych. Dziś Beksiński jest rzadziej kojarzony z czarno-białymi zdjęciami, jednak to właśnie od nich zaczął swoją karierę. Jego fotografie przedstawiały ludzkie postacie, często w niecodziennych pozach – skulone, jakby zalęknione modelki były owinięte sznurkami, ich ciała były zdeformowane lub tak skadrowane, że było widać tylko ich fragmenty.

Następną formą wyrazu była dla młodego Beksińskiego rzeźba. Była to rzeźba czysto abstrakcyjna, wykonywana głównie z metalu, drutu i blachy. Powstały wówczas [reliefy](#) i maski, które można zobaczyć w Muzeum we Wrocławiu. Po pewnym czasie Beksiński przeszedł jednak do następnej formy wyrazu, jaką był rysunek. Jego rysunki były najpierw na pół [abstrakcyjne](#). Potem przeszedł do czystej figuracji o pełnej erotyki, [sadyzmu](#) i [masochizmu](#) atmosferze. Beksiński w swych rysunkach „pastwił” się nad żywą osobą, deformując jej ciało i ukazując ją często w trakcie kopulacji, związaną i zniewoloną. Bardzo częstym motywem był mały, związany chłopiec, wpatrzony w seks bijącej go szpicrutą półnagiej kobiety. Te rysunki w pruderyjnej Polsce Ludowej nie mogły być pokazywane inaczej niż na specjalnych pokazach dla „wtajemniczonych”. Przez wiele lat potem Beksiński nie rysował i do rysunku powrócił dopiero pod koniec życia.

Okolo 1964 roku zaczął malować. W połowie lat 60. wskazówek udzielał mu sanocki malarz [Tadeusz Turkowski](#)^{[41][42]}, ponadto Beksiński kontaktował się z innym sanockim malarzem [Bronisławem Naczasem](#)^[43]. Zdecydowanie zerwał wówczas z awangardą i w pełni oddał się malarstwu fantastycznemu, wizjonerskiemu, figuratywnemu, starannie malowanemu farbą olejną na płycie pilśniowej. Nigdy nie dawał swoim obrazom tytułów, uznając, że każdy widz może je interpretować w dowolny sposób. Pierwszy okres tego malarstwa, pod wpływem mistycyzmu wschodniego, któremu wówczas Beksiński hołdował, był pełen symboli, tajemniczych treści i katastroficznej, pełnej grozy atmosfery. Podczas tworzenia obrazów malarskich stosował jednoczesne słuchanie muzyki^[44].

W latach 1957–1960 był członkiem nieformalnej grupy fotograficznej wraz ze [Jerzym Lewczyńskim](#) i [Bronisławem Schlabsem](#). Ich twórczość była próbą włączenia się do ruchu *fotografii subiektywnej* [Otto Steinerta](#)^[45].

Pierwszym poważnym sukcesem wystawienniczym była dla Beksińskiego wystawa jego trzydziestu kilku obrazów o tematyce czysto fantastycznej, zorganizowana w 1964 roku w Warszawie przez krytyka Janusza Boguckiego. O ile awangardowa

krytyka odwróciła się wówczas od Beksińskiego raz na zawsze, uważając go za renegata, o tyle publiczność dobrze przyjęła wystawę. Sprzedał na niej wszystkie wystawione obrazy. Po wielu staraniach i perturbacjach, w 1977 przeprowadził się wraz z rodziną do Warszawy (zameldowany 28 marca tego roku^[46]), ciesząc się coraz większym uznaniem publiczności i spotykając się z coraz bardziej zaciętą krytyką dawnych sprzymierzeńców. W czasie mieszkania w Sanoku oraz po przeprowadzce do Warszawy, współpracowała z nim i pomagała w jego działalności [Maria Turlejska](#)^[47].

W latach 80. XX w. związał się z miłośnikiem jego sztuki i kolekcjonerem, adwokatem i profesorem uniwersytetu, Piotrem Dmochowskim, zamieszkałym w [Paryżu](#). Ten zorganizował mu szereg wystaw we [Francji](#), [Belgii](#), [Niemczech](#) i [Japonii](#). Od 1989 do 1996 istniała też w Paryżu autorska galeria Beksińskiego o nazwie „Galerie Dmochowski – Musée galerie de Bekinski”. Przez pewien czas na początku lat 90. XX w. istniała jego stała wystawa w prywatnym muzeum sztuki europejskich krajów wschodnich, w [Osace](#) (Japonia). Muzeum to już nie istnieje, ale nadal w Japonii znajduje się około 70 obrazów Beksińskiego, które były tam wystawiane.

W swej twórczości z lat 90. Beksiński coraz bardziej oddalał się od fantastyki, tajemniczych treści, pełnej grozy atmosfery, którymi były przepelnione jego obrazy z okresu „fantastycznego”, który też sam określał jako „[barokowy](#)”. Coraz bardziej pracował nad formą, uważając, że mimo iż pozostaje nadal wierny figuracji, to powinien znów malować tak, jak to robił we wczesnej młodości, to znaczy z jedynym tylko celem do osiągnięcia: poprawnie, harmonijnie, w określonym porządku zamalować pewną wyznaczoną ramami płaszczyznę, tak jak to określał [Malewicz](#). Ten okres swojej twórczości Beksiński nazywał „gotyckim”.

Po 2000 roku, nie zaprzestając jednocześnie malować i rysować, zaczął Beksiński tworzyć swoje kompozycje na komputerze i przy pomocy fotokopiarki.

Testament i zbiory prac^[edytuj | edytuj kod]

Pracownia Beksińskiego z mieszkania w Warszawie odtworzona w Galerii w sanockim muzeum

W 2001 cały dorobek artystyczny Beksiński zapisał w testamencie [Muzeum Historycznemu w Sanoku](#), któremu już za życia przekazał ok. 300 swoich prac. Po śmierci artysty Muzeum otrzymało ok. 20 jego ostatnich obrazów, ok. 1000 zdjęć i grafik, a także cały majątek – mieszkania, lokaty bankowe, sprzęt komputerowy^[48]. Zbiory muzeum powiększyły się również o zapisy multimedialne, listy i filmy dokumentujące życie rodzinne twórcy. Muzeum posiada obecnie największą kolekcję dzieł artysty, obejmującą kilka tysięcy obrazów, reliefów, rzeźb, rysunków, grafik i fotografii.

Galeria Beksińskiego w Sanoku^[edytuj | edytuj kod]

 Osobny artykuł: [Podkarpackie Centrum Sztuki Współczesnej im. Zdzisława Beksińskiego w Sanoku.](#)

Ośrodek systematycznie gromadził środki finansowe na budowę osobnego skrzydła w [sanockim Zamku Królewskim](#) celem stworzenia w nim autorskiej galerii Beksińskiego. Odbudowa południowego skrzydła sanockiego zamku ruszyła wiosną 2010^[49], a została ukończona jesienią 2011. W pomieszczeniach skrzydła rozpoczęto wówczas urządzenie stałej Galerii Zdzisława Beksińskiego. Prace trwały do końca kwietnia 2012 roku^[50]. Otwarcie Galerii Beksińskiego miało miejsce 18 maja 2012 roku dla gości oficjalnych^[51], a dzień później dla ogółu zwiedzających^[52]. Zgodnie z zamierzeniami Galeria Beksińskiego znajduje się w południowo-wschodnim skrzydle Zamku na kilku kondygnacjach. Znajduje się w niej niemal 300 prac artysty (oprócz obrazów także fotografie i rysunki). Osobną atrakcją jest precyzyjnie zrekonstruowana pracownia Beksińskiego, pierwotnie znajdująca się w jego warszawskim mieszkaniu przy ulicy Sonaty. Koszt stworzenia Galerii wyniósł 4,5 miliona zł.

Inne zbiory prac[\[edytuj\]](#) | [edytuj kod](#)

Oprócz muzeum w Sanoku, które posiada obecnie najszerszy zbiór dzieł Beksińskiego, znaczące kolekcje posiadają:

- W Miejskiej Galerii Sztuki w Częstochowie pod nazwą *Beksiński*. Wystawionych jest tu 30 obrazów artysty i 30 jego rysunków z okresu młodości. Prace te pochodzą z kolekcji Anny i Piotra Dmochowskich.
- Muzeum we Wrocławiu posiada wiele prac z okresu abstrakcyjnego, darowanych przez Beksińskiego, gdy opuszczał on Sanok i nie wiedział, co zrobić z nagromadzonymi w domu pracami.
- Największa prywatna kolekcja obrazów i rysunków Beksińskiego należy do Anny i Piotra Dmochowskich (w przypadku dwóch obrazów proces sądowy rozstrzygnął, iż dzieła przysługują sanockiemu muzeum^[53]).
- W październiku 2016 roku w [Nowohuckim Centrum Kultury](#) została otwarta Galeria Zdzisława Beksińskiego w Krakowie, trzecia w Polsce (po Sanoku i Częstochowie) stała wystawa prac artysty. Galeria prezentuje 50 obrazów, które zostały przekazane Nowohuckiemu Centrum Kultury w depozyt przez Annę i Piotra Dmochowskich. Depozyt obejmuje także 100 rysunków oraz 100 fotografii

Beksińskiego, które są prezentowane podczas wystaw czasowych^[54].

Filmy^[edytuj | edytuj kod]

- 1976: *Rozmowa mistrza ze śmiercią* (reżyseria: [Franciszek Kuduk](#))^{[55][56]}
- 1978: *Fotoplastykon* (reżyseria: [Piotr Andrejew](#))^[57]
- 1981: *Ręce do góry* (reżyseria: [Jerzy Skolimowski](#)), w części filmu *Prolog* wykorzystano dzieła malarskie^[58]
- 1982: *Rozmowa z malarzem. Beksiński* (reżyseria: [Maria Mastalińska](#))^[59]
- 1985 : *Hommage à Beksinski* (scenariusz i reżyseria: Bogdan Dziworski. Producent: Piotr Dmochowski)
- 1987: *Sen* (scenariusz i reżyseria: [Bogdan Dziworski](#))^[60]
- 1995: *Trójgłos o Beksińskim* (reżyseria: [Hanna Kramarczuk](#) i [Tadeusz Nyczek](#))^[61]
- 2006: *Beksiński. Autoportret pośmiertny* (scenariusz i realizacja: [Alicja Wosik](#))^[62]
- 2006: „Wywiad rzeka” ze Zdzisławem Beksińskim (scenariusz i realizacja: [Fundacja Beksiński](#))
- 2006: *17 chwil z życia Zdzisława Beksińskiego* (scenariusz i realizacja: [Fundacja Beksiński](#))
- 2012: *Testament Zdzisława Beksińskiego* scenariusz i reżyseria: [Wojciech Barczak](#))^[63]
- 2016: *Ostatnia rodzina*, reżyseria: [Jan P. Matuszyński](#), scenariusz: [Robert Bolesło](#))^[64]
- 2017: *Beksińscy. Album wideofoniczny*, scenariusz i reżyseria: Marcin Borchardt

Wydawnictwa^[edytuj | edytuj kod]

Albumy

- [Tadeusz Nyczek](#): *Zdzisław Beksiński*. Warszawa: [Wydawnictwo „Arkady”](#), 1989, seria: Sztuka naszych czasów. ISBN 83-213-3437-7.
- Anna Dmochowska i Piotr Dmochowski: *Beksiński – Peintures et dessins 1987 – 1991*. AIP, 1991.^[65]
- Anna Dmochowska i Piotr Dmochowski: *Beksiński – Photographies dessins sculptures*. AIP, 1986.
- „Beksinski” album wydany przez francuskie wydawnictwo Ramsay 1990 (Paryż)

- Zdzisław Beksiński: *Antologia Twórczości cz 1 – Fotografia*. Rzeszów: Fundacja Beksiński, 2007. [ISBN 978-83-60942-20-8](#).
- Zdzisław Beksiński: *Antologia Twórczości cz 2 – prace z lat 50. i 60.*. Rzeszów: Fundacja Beksiński, 2011. [ISBN 978-83-929805-2-0](#).
- Zdzisław Beksiński: *Antologia Twórczości cz 3 – Okres Fantastyczny*. Rzeszów: Fundacja Beksiński, 2010. [ISBN 978-83-929805-0-6](#).
- Dwutomowy album „Beksiński” wydany przez Miejską Galerię Sztuki w Częstochowie
- Trzytomowy album „Beksinski” wydany przez Nowohuckie Centrum Kultury
- Trzytomowy album „Beksinski” wydany przez japońskie wydawnictwo Treville

Publikacje książkowe

- Piotr Dmochowski: *Notes sur la situation générale. Historique d'un échec* Paryż: wydane nakładem autora, 1995
- Liliana Śnieg-Czaplewska: *BEX@. Moje e-maile ze Zdzisławem Beksińskim*. Warszawa: [Państwowy Instytut Wydawniczy](#), 2005. [ISBN 83-06-02961-5](#).^[66]^[67]
- Piotr Dmochowski: *Zmagania o Beksińskiego* Wydawnictwo Mawit Druk, 2017
- Piotr Dmochowski, Zdzisław Beksiński: *Listy 1999–2003* Wydawnictwo Mawit Druk, 2018
- [Magdalena Grzebałkowska](#): *Beksińscy. Portret podwójny*. Kraków: [Społeczny Instytut Wydawniczy „Znak”](#), 2014. [ISBN 978-83-240-2874-0](#).^[68]^[69]^[70]^[71]
- Zdzisław Beksiński, Jarosław Mikołaj Skoczeń: *Beksiński. Dzień po dniu kończącego się życia. Dzienniki. Rozmowy*; Wydawnictwo Mawit Druk, 2016; [ISBN 978-83-61443-11-7](#)

Upamiętnienie^[edytuj | edytuj kod]

Pomnik Beksińskiego przy frontowej elewacji [kamienicy przy ul. Rynek 14](#) na [sanockim rynku](#)

Rondo w rodzinnym mieście artysty, Sanoku, nazwane jego imieniem i nazwiskiem.

Grobowiec rodziny Beksińskich

- Postanowieniem [prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego](#) z 1 marca 2005 roku Zdzisław Beksiński został pośmiertnie odznaczony [Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski](#) *za wybitne zasługi dla kultury, za osiągnięcia w twórczości artystycznej*^[72]. Odznaczenie wraz z uzasadnieniem przekazał [Ryszard Pałowski](#)^[36].

- Po śmierci Beksińskiego jego imieniem nazwano [rondo](#) drogowe w rodzinnym mieście Sanoku, położone u zbiegu ulic [Rymanowskiej](#) i Romana Dmowskiego (pierwotnie decyzją [Rady Miasta Sanoka](#) przyjęto nazwę Rondo Krakowskie Przedmieście, jednak po śmierci Beksińskiego dokonano zmiany celem upamiętnienia artysty)^{[73][74][75]}.
- W miejscu istnienia [domu Beksińskich w Sanoku](#), został ustanowiony Zieleniec Beksińskiego. Z dawnych zabudowań majątku Beksińskich pozostała w tym miejscu studnia^[76]. 11 listopada 2005 roku staraniem Okręgu Bieszczadzkiego [Ligi Ochrony Przyrody](#) zasadzono tam [dąb](#) kolumnowy upamiętniający artystę^[77]. Inskrypcja na tabliczce brzmi: *W hołdzie wielkiemu sanoczaninowi Zdzisławowi Beksińskiemu. Zarząd Okręgu Bieszczadzkiego LOP. Sanok 11 listopada 2005. Został odsłonięty 10 listopada 2005*^[78].
- Związany z Sanokiem poeta [Janusz Szuber](#) napisał wiersz pt. *Stojąc przed obrazami Zdzisława Beksińskiego*, opublikowany w tomiku poezji pt. *Apokryfy i epitafia sanockie* z 1995^[79]. Inny sanocki poeta [Ryszard Kulman](#) napisał wiersze pt. *Muza Beksińskiego*, pt. *Kobieta Beksińskiego*, pt. *Gioconda Beksińskiego*, opublikowane w tomiku poezji pt. *Wszystkie kobiety* w 2009^[80].
- W październiku 2010 roku w [holu](#) głównym gmachu [Parlamentu Europejskiego](#) w [Brukseli](#) zaprezentowano ekspozycję 21 prac artysty na wystawie pod nazwą „Zdzisław Beksiński – mroki podświadomości” (organizatorem był europoseł [Tomasz Poręba](#), [PiS](#))^[81].
- 1 października 2011 roku otwarto w Sanoku ścieżkę spacerową pod nazwą „Śladami Rodu Beksińskich”, wytyczoną i przebiegającą przez miejsca w mieście związane z rodziną Beksińskich. Na jej trasie umieszczono jedenaście tablic informujących o dokonaniach przedstawicieli rodziny. Tablice wykonano w formie [sztalug](#) malarskich z uwagi na działalność Zdzisława Beksińskiego i artystyczne profesje innych członków rodziny^{[82][83]}.
- 19 maja 2012 roku przy frontowej elewacji [kamienicy przy ul. Rynek 14](#) na [sanockim rynku](#) odsłonięto pomnik Zdzisława Beksińskiego naturalnych rozmiarów. Rzeźbę wykonał [Adam Przybysz](#)^[84]. Figura o wymiarze 180 cm wysokości i wadze 200 kg, została odlana z brązu^[85].

- Robert Bolesto został autorem scenariusza pt. *Ostatnia rodzina* w zamierzeniu dla pełnometrażowego filmu fabularnego dotyczącego ostatnich 28 lat życia rodziny Beksińskich w Warszawie (1977–2005)^[86]. Jan P. Matuszyński po przeczytaniu w biogramie Z. Beksińskiego w Wikipedii informacji o tym scenariuszu zrealizował na jego podstawie film pt. *Ostatnia rodzina*, który miał premierę w 2016^{[87][88]}. W rolę Zdzisława Beksińskiego w tej produkcji wcielił się aktor [Andrzej Seweryn](#)^[88].
- W styczniu 2006 roku podjęła działalność Fundacja Beksiński, której celem jest ochrona oraz popularyzacja dorobku artysty, nabywanie prac i przekazywanie ich Muzeum Historycznemu w [Sanoku](#).
- Na przełomie maja i czerwca 2013 roku zorganizowano pośmiertną wystawę prac artysty pt. „Mroki podświadomości” w wiedeńskim Phantastenmuseum^[89].

Odniesienia w kulturze masowej^[edytuj | edytuj kod]

- Radziecki żołnierz i pisarz [Emil Kardin](#) w książce pt. *Odstonięte skrzydło* (wydanej w 1978) opisał swoje spotkanie i rozmowę ze Zdzisławem Beksińskim w 1972 w Sanoku^[90].
- Twórca filmu animowanego pt. *Katedra* z 2002 (nominowanego do [Oscara](#)), [Tomasz Bagiński](#), przyznał, że przy pracy nad tą produkcją inspirował się m.in. twórczością Zdzisława Beksińskiego^[91].
- W amerykańskim horrorze *Parasomnia* z 2008 w reżyserii Williama Malone'a zostały zawarte cytaty obrazów Zdzisława Beksińskiego^[92].
- Obraz Zdzisława Beksińskiego został wykorzystany na okładce albumu *Omen* z 2012 norweskiej grupy muzycznej [Antestor](#)^[93].
- Meksykański reżyser filmowy [Guillermo del Toro](#) zadeklarował inspirację twórczością Beksińskiego w swoich produkcjach^{[89][92]}.
- Amerykański zespół muzyczny [Rishloo](#) nagrał utwór pod tytułem „Zdzisław”, zainspirowany osobą i twórczością artysty. Kompozycja znalazła się na płycie *Eidolon* z 2007^[94].

Uwagi^[edytuj | edytuj kod]

- ↑ Dyplom został wydany przez [Akademię Górniczo-Hutniczą](#).

- b. ↑ Obecny stan i wygląd grobowca jest efektem przebudowy pierwotnej jego formy, zaprojektowanej przez Władysława Beksińskiego.

Przypisy^[edytuj | edytuj kod]

1. ↑ ^{Skocz do: a b c d e f} [Dokumenty](#). muzeum.sanok.pl. [dostęp 2014-02-22].
2. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 9.
3. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 13.
4. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 14.
5. ↑ ^{Skocz do: a b c} [Historia rodu Beksińskich](#). beksinski.com.pl, 2012-07-12. [dostęp 2012-07-12].
6. ↑ [Ciekawe zdjęcia archiwalne](#). Tadeusz Dworski. sokolsanok.pl, 2015-09-11. [dostęp 2016-07-17].
7. ↑ [Seweryn Lehnert: Spis nauczycieli publicznych szkół powszechnych i państwowych seminarjów nauczycielskich oraz spis szkół w okręgu szkolnym lwowskim obejmującym województwa lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie](#). Lwów: Wydawnictwo Książek Szkolnych w Kuratorjum Okręgu Szkolnego Lwowskiego, 1924, s. 63.
8. ↑ [Muzeum Historyczne przejmuje prace Beksińskiego](#) (pol.). epodkarpacie.com. [dostęp 2012-07-12].
9. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 10.
10. ↑ [Edward Zajac, Sanockie biografie](#), Sanok 2009, s. 116.
11. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 19.
12. ↑ [Wiesław Banach, Jarosław Mikołaj Skoczeń: Beksiński dzień po dniu kończącego się życia. Dzienniki Rozmowy. Z Wiesławem Banacha rozmawia Jarosław Mikołaj Skoczeń](#). Mawit Druk, 2016-10-25, s. 24. [ISBN 978-83-61443-11-7](#).
13. ↑ [Absolwenci](#) (pol.). 1losanok.pl. [dostęp 2012-01-01].
14. ↑ [Małgorzata Szybiak: Księga pamiątkowa. 125 lat Gimnazjum Męskiego im. Królowej Zofii – I Liceum Ogólnokształcącego im. Komisji Edukacji Narodowej w Sanoku \(1880–2005\)](#). Sanok: 2005, s. 313. [ISBN 83-922492-0-8](#).
15. ↑ [Małgorzata Szybiak: Księga pamiątkowa. 125 lat Gimnazjum Męskiego im. Królowej Zofii – I Liceum Ogólnokształcącego im. Komisji Edukacji Narodowej w Sanoku \(1880–2005\)](#). Sanok: 2005, s. 247. [ISBN 83-922492-0-8](#).
16. ↑ [Jan Skoczyński. Pozostaną w pamięci. Wspomnienie o Zofii Beksińskiej \(1928-1998\)](#). „[Tygodnik Sanocki](#)”. Nr 40 (360), s. 7, 2 października 1998.
17. ↑ [Dokumenty rodzinne](#). Muzeum Historyczne w Sanoku. [dostęp 2013-12-13].
18. ↑ [Spis absolwentów Akademii Górniczo – Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie w latach 1917-1979. Spis absolwentów Wydziałów Politechnicznych. Wydział Architektury. Rok 1951/52](#). mops.uci.agh.edu.pl. [dostęp 2014-04-08].
19. ↑ [Beksińskiego świat wizyjny](#). W: [Wiesław Banach: Zdzisław Beksiński](#). Wyd. 3. Olszanica: Bosz, 2003, s. 5-7. [ISBN 83-87730-12-2](#).
20. ↑ [Władysław Stachowicz. Nr 8: Samorząd Gminy Miasta Sanoka 1867–1990. Miejska Rada Narodowa w Sanoku 1950-1990](#). „Zeszyty Archiwum Ziemi Sanockiej”, s. 142, 144, Sanok: 2008. Fundacja „Archiwum Ziemi Sanockiej”. [ISSN 1731-870X](#).
21. ↑ [Władysław Stachowicz. Nr 8: Samorząd Gminy Miasta Sanoka 1867–1990. Miejska Rada Narodowa w Sanoku 1950-1990](#). „Zeszyty Archiwum Ziemi Sanockiej”, s. 164, Sanok: 2008. Fundacja „Archiwum Ziemi Sanockiej”. [ISSN 1731-870X](#).
22. ↑ [Ścieżka spacerowa „Śladami Rodu Beksińskich” w Sanoku. 10. Fabryka Wagonów](#). zymon.com.pl. [dostęp 2014-05-17].
23. ↑ [Legenda transportu osobowego z Sanoka](#) (pol.). polskiprzemysl.com.pl. [dostęp 2013-04-13].

24. ↑ [Beksiński oswiają nasze łęki](#) (pol.). polskieradio.pl. [dostęp 2012-07-12].
25. ↑ [Pożegnanie Zdzisława Beksińskiego](#). blizniemuswemu.pl, 9 marca 2005. [dostęp 2014-02-22].
26. ↑ [Krystyna Chowaniec](#): W latach powojennych. Szkoły podstawowe. Szkoła Podstawowa nr 1. W: [Sanok. Dzieje miasta. Praca zbiorowa pod redakcją Feliksa Kiryka](#). Kraków: Secesja, 1995, s. 865. ISBN 83-86077-57-3.
27. ↑ [Kontakt](#). g1sanok.edupage.org. [dostęp 2016-05-26].
28. ↑ [Blok na ulicy Sonaty, gdzie mieszkał i umarł Zdzisław Beksiński](#) (pol.). wp.pl. [dostęp 2012-07-12].
29. ↑ [Hartley-Merrill 2010. Prezentacja finałowych prac – część II](#) (pol.). stopklatka.pl. [dostęp 2012-07-12].
30. ↑ [Kondolencje. „Tygodnik Sanocki”](#). Nr 40 (360), s. 7, 2 października 1998.
31. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 356.
32. ↑ [Pięć lat temu zginął Zdzisław Beksiński](#) (pol.). [gazeta.pl](#). [dostęp 2012-07-12].
33. ↑ [W Sanoku pochowano Zdzisława Beksińskiego](#) (pol.). [gazeta.pl](#). [dostęp 2012-07-12].
34. ↑ [Ogłoszenie. Dwa pomniki. „Tygodnik Sanocki”](#). Nr 9 (695), s. 1, 4 marca 2005.
35. ↑ Grzegorz Michalewski. [sanoczanie pożegnali swego artystę. „Tygodnik Sanocki”](#). Nr 10 (696), s. 1, 7, 11 marca 2005.
36. ↑ ^{Skocz do: a b} [Pożegnanie Zdzisława Beksińskiego](#) (pol.). blizniemuswemu.pl. [dostęp 2012-11-26].
37. ↑ [Ścieżka spacerowa „Śladami Rodu Beksińskich” w Sanoku. 6. Cmentarz. Epilog](#). zymon.com.pl. [dostęp 2014-05-17].
38. ↑ Waldemar Och, *Kalendarium sanockie 2005-2010*, Rocznik Sanocki, Tom X, Rok 2011, Sanok 2011, s. 260.
39. ↑ [Morderstwo Zdzisława Beksińskiego – raport](#) (pol.). [gazeta.pl](#). [dostęp 2012-07-12].
40. ↑ Błażej Grygiel: [Pięć lat temu zginął Zdzisław Beksiński](#) (pol.). [gazeta.pl](#), 2010.02.21. [dostęp 2015-01-01].; [Magdalena Grzebałkowska](#) w swojej pracy „Beksińscy. Portret podwójny” wspomina o 20 ciosach, w tym 8 w klatkę piersiową.
41. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 103.
42. ↑ [Wiesław Banach, Jarosław Mikołaj Skoczeń: Beksiński dzień po dniu kończącego się życia. Dzienniki, Rozmowy. Z Wiesławem Banacha rozmawia Jarosław Mikołaj Skoczeń](#). Mawit Druk, 2016-10-25, s. 18, 19. ISBN 978-83-61443-11-7.
43. ↑ [Wiesław Banach, Jarosław Mikołaj Skoczeń: Beksiński dzień po dniu kończącego się życia. Dzienniki, Rozmowy. Z Wiesławem Banacha rozmawia Jarosław Mikołaj Skoczeń](#). Mawit Druk, 2016-10-25, s. 19. ISBN 978-83-61443-11-7.
44. ↑ Paweł Sawicki. [„Nie przekazują żadnych treści” – mówi o swoich obrazach żadnych treści. „Tygodnik Sanocki”, s. 6, Nr 33 \(197\) z 18 sierpnia 1995.](#)
45. ↑ Lilianna Lewandowska. [„Fotografia kolekcjonerska 7. Katalog wystawy”, s. 51, 2010. Warszawa: Dom Aukcyjny Rempex. ISSN 1429-9755.](#)
46. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 198.
47. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 194, 197.
48. ↑ [Śmierć wyprzedziła urodziny. Z ostatniej chwili. „Tygodnik Sanocki”](#). Nr 8 (694), s. 1, 25 lutego 2005.
49. ↑ [Rozbudowa muzeum](#). Muzeum Historyczne w Sanoku. [dostęp 2010-04-27].
50. ↑ [7 lat od śmierci Beksińskiego!](#). eSanok. [dostęp 2012-02-21].
51. ↑ [W sanockim Muzeum Historycznym otwarto Galerię Zdzisława Beksińskiego](#) (pol.). podkarpackie.pl. [dostęp 2012-07-12].
52. ↑ [W Sanoku oficjalnie otwarto Galerię Zdzisława Beksińskiego](#) (pol.). tvp.pl. [dostęp 2012-07-12].

53. ↑ [Obrazy Beksińskiego zostają w Sanoku](#) (pol.). Gazeta Wyborcza. [dostęp 2017-06-15].
54. ↑ [Galeria Zdzisława Beksińskiego w Krakowie](#) na stronie Nowohuckiego Centrum Kultury
55. ↑ [Beksińscy 2014 ↓](#), s. 164.
56. ↑ [Rozmowa mistrza ze śmiercią](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2015-01-01].
57. ↑ [Fotoplastykon](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2013-02-26].
58. ↑ [Ręce do góry](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2013-02-26].
59. ↑ [Rozmowa z malarzem. Beksiński](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2013-02-26].
60. ↑ [Sen](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2013-02-26].
61. ↑ [Trójgłos o Beksińskim](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2013-02-26].
62. ↑ [Beksiński. Autoportret pośmiertny](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2013-02-26].
63. ↑ [Testament Zdzisława Beksińskiego](#) (pol.). filmweb.pl. [dostęp 2013-02-26].
64. ↑ [Ostatnia rodzina](#) (pol.). filmpolski.pl. [dostęp 2016-09-25].
65. ↑ [Sklepik](#). beksinski.dmochowskigallery.net. [dostęp 22 lutego 2014].
66. ↑ [Liliana Śnieg-Czaplewska. BEX@](#). piw.pl. [dostęp 22 lutego 2014].
67. ↑ [Bex@. Korespondencja mailowa ze Zdzisławem Beksińskim](#). onet.pl. [dostęp 22 lutego 2014].
68. ↑ [Magdalena Grzebałkowska. Beksińscy. Portret podwójny](#). znak.com.pl. [dostęp 29 stycznia 2014].
69. ↑ [BEKSIŃSCY – ojciec i syn przekłęci](#). wnas.pl, 29 stycznia 2014. [dostęp 29 stycznia 2014].
70. ↑ [Magdalena Grzebałkowska. Beksińscy. Portret podwójny](#). znak.com.pl. [dostęp 22 lutego 2014].
71. ↑ [Magdalena Grzebałkowska. „Beksińscy. Portret podwójny”](#). culture.pl. [dostęp 22 lutego 2014].
72. ↑ [M.P. z 2005 r. nr 30, poz. 425](#)
73. ↑ [Waldemar Och. Kalendarium sanockie 2005-2010. „Rocznik Sanocki”](#). Tom X, s. 260, 2011. Towarzystwo Przyjaciół Sanoka i Ziemi Sanockiej. ISSN 0557-2096.
74. ↑ [Wykaz nazw ulic miasta Sanoka](#). sanok.pl, 13 stycznia 2012. [dostęp 10 maja 2014].
75. ↑ [Ścieżka spacerowa „Śladami Rodu Beksińskich” w Sanoku. 7. Rondo Im. Zdzisława Beksińskiego](#). zymon.com.pl. [dostęp 17 maja 2014].
76. ↑ [Paweł Kosina, Helena Kosinówna. Rodzina i sanoccy Przyjaciele](#), Sanok 2006, s. 47.
77. ↑ [Waldemar Bałda, Sowa i bocian. Opowieść o Posadzie Olchowskiej – III dzielnicy Miasta Sanoka](#), Kraków 2012, s. 22.
78. ↑ [Tygodnik Sanocki nr 46 \(732\) z 18 listopada 2005](#), s. 6.
79. ↑ [Biogram Janusza Szubera. W: Janusz Szuber: Apokryfy i epitafia sanockie](#). Sanok: 1995, s. 47.
80. ↑ [Ryszard Kulman: Wszystkie kobiety](#). Rzeszów: Podkarpacki Instytut Książki i Marketingu, 2009, s. 48-49, 52, 56. ISBN 978-83-61746-03-4.
81. ↑ [Wystawa prac Beksińskiego w Parlamencie Europejskim](#) (pol.). gazeta.pl. [dostęp 2012-07-12].
82. ↑ [Sanocki szlak „Śladami Rodu Beksińskich”](#) (pol.). esanok.pl. [dostęp 2012-02-05].
83. ↑ [Ścieżka spacerowa „Śladami Rodu Beksińskich”](#). zymon.com.pl. [dostęp 1 stycznia 2015].
84. ↑ [Pomnik Zdzisława Beksińskiego na sanockim Rynku](#) (pol.). podkarpackie.pl/. [dostęp 2012-07-12].
85. ↑ [Beksiński z brązu stanie w Sanoku. Waży 200 kg](#) (pol.). wyborcza.pl. [dostęp 2012-11-29].
86. ↑ [Zdzisław Beksiński – sezony ciała](#) (pol.). dwutygodnik.com. [dostęp 2012-07-12].

87. ↑ Beata Zatońska: „Wołyń” i „Ostatnia rodzina” faworytami festiwalu w Gdyni. *Dziś wieczorem nagrody*. tvp.info, 2016-09-24. [dostęp 2016-09-25].
88. ↑ ^{Skocz do: a b} [Lichnerowicz 2016 ↓](#).
89. ↑ ^{Skocz do: a b} Antoni Adamski: *Beksiński w Wiedniu*. biznesistyl.pl, 2013-05-08. [dostęp 2013-05-29].
90. ↑ [Emil Kardin](#): *Odłonięte skrzydło*. Warszawa: [Wydawnictwo Ministerstwa Obrony Narodowej](#), 1978, s. 214, 239-243.
91. ↑ Agnieszka Sadurska: *Przychodzi facet do katedry...*. onet.pl (Kino), 2003-09-16. [dostęp 2019-12-26].
92. ↑ ^{Skocz do: a b} [Mroczny Beksiński w wymarzonej Wiedniu](#). wnas.pl, 2013-05-29. [dostęp 2013-05-29].
93. ↑ [Antestor](#): „Omen” (ang.). nocleansinging.com, 2013-01-15. [dostęp 2016-10-31].
94. ↑ [Rishloo](#), rishloo.com [dostęp 2018-09-14].

Bibliografia^[edytuj | edytuj kod]

- [Życie i twórczość Zdzisława Beksińskiego na stronie Muzeum Historycznego w Sanoku \(IA\)](#)
- Matuszyński, *W kinach „Ostatnia rodzina” o Beksińskich*, [w:] Lichnerowicz, *Światopogląd*, [w:] TOK FM [online], godz. 16:30, 30 września 2016 [dostęp 2016-09-30].
- Paweł Sawicki. „*Nie przekazują żadnych treści*” – *mówi o swoich obrazach żadnych treści*. „Tygodnik Sanocki”, s. 6, Nr 33 (197) z 18 sierpnia 1995.
- [Magdalena Grzebałkowska](#): *Beksińscy. Portret podwójny*. Kraków: [Wydawnictwo „Znak”](#), 2014. [ISBN 978-83-240-2874-0](#).
- Piotr Dmochowski „Notes sur la situation générale. Historique d’un échec” Paryż 1995
- Piotr Dmochowski „Zmagania o Beksińskiego” wydawnictwo MAWIT DRUK 2017
- Piotr Dmochowski, Zdzisław Beksiński „Listy 1999–2003” wydawnictwo MAWIT DRUK 2018

Linki zewnętrzne^[edytuj | edytuj kod]

- [Oficjalna strona Fundacji Beksiński](#)
- [Wirtualna wystawa prac Beksińskiego w Nowohuckim Centrum Kultury](#)
- [Galeria Zdzisława Beksińskiego w Muzeum Historycznym w Sanoku](#)
- [Wirtualne muzeum Zdzisława Beksińskiego](#)
- [Bibliografia publikacji poświęconych twórczości Zdzisława Beksińskiego](#)
- [Zdzisław Beksiński: malował swoje sny \(rozmowa, którą przeprowadził z malarzem Sławomir Zygmunt\)](#)
- [Boję się śmierci \(rozmowa, którą przeprowadził z malarzem Remigiusz Grzela\)](#)

- [Autoryzowana przez Zdzisława Beksińskiego strona jego malarstwa i grafiki](#)
- [Sanockie autobusy Jego marzeń. Wspomnienie o Zdzisławie Beksińskim, Andrzej Glajzer, Polskie Autobusy, nr 1, 2005 \(pdf\)](#)
- [Zdzisław Beksiński w bazie **filmpolski.pl**](#)